# Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

18. Aarg. Nr. 7. *Den 1. Januar 1869.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.


## Bemærkninger af Præsident B. Young

i det nye Tabernakel i Saltsøstaden den 9de August 1868.

(Fra „Deseret News.")

(Fortsat fra Side 54.)

Vi vide meget vel, at Navnet „Mormon" er anvendt paa de Sidste-Dages Hellige som vanærende; vi vide tillige meget vel hvad Verden tænker om os; men hvad bryde vi os derom? Intet. Antag, at vi formaaede at tage de Fattige, Uvidende, Ringe og Nedværdigede, hvilke ere traadte under Fødder af de Store og Ophøiede iblandt Jordens Indvaanere, samle dem til et Sted, hvor vi kunne rense dem, bibringe dem Kundskab og Forstand, og derved danne en beundringsværdig Nation af dem, der nu ere foragtede, hvad vilde I sige dertil. O, I Jordens Indvaanere, kunne I gjøre dette? Herren kan. Det Folk, jeg nu betragter, er et saadant, og med dette Folk forventer jeg at vorde frelst. Jeg er stolt af dette Folk; ikke af dets Uvidenhed eller Lavhed, heller ikke af dets Daarligheder, men fordi det har annammet Evangeliet, og fordi det er under den gunstige Leilighed, at det kan hellige sig selv, om det beflitter sig derpaa. Jeg fryder mig ved de Sidste-Dages Hellige, fordi de ere lydige til Evangeliets Principer, men ikke over deres udannede Opførsel og raae Skikke. Det er nu for os at forarbeide vor Fuldkommengjørelse ved Lydighed til Evangeliets Principer. Vi have annammet Evangeliet og ere blevne døbte til vore Synders Forladelse. Er der noget Ondt deri? Nei; den christne Verden bekjender, at den troer det Gamle og Nye Testamentes Skrifter, Jøderne sige, at de troe det Gamle Testamente, men vi troe, hvad begge disse Bøger indeholde, og det er ikke Alt, thi vi troe ogsaa Mormons Bog, Pagtens og Lærdommens Bog, hvilke Bøger ere givne af Herren til Joseph Smith, og af ham til Kirken. Vi troe ogsaa, at om Her-

rens Aand forlod os, om vore Dine bleve tillukkede, saa vi ikke kunde see og forstaae Tingene som de ere, og som man kan see dem ved Hjælp af Aabenbaringens Aand, da maatte vi sige alle disse Bøger farvel, ligemeget hvor talrige de ere, thi om vi vare i Besiddelse af alle de Aabenbaringer, som ere givne siden Adams Dage, vilde det være umuligt for os at vorde frelste i Guds celestiale Rige, dersom Aabenbaringens Aand ikke veiledede os. Fordi vi troe dette, betragter Verden os som om vi vare Fanatikere, men det har aldeles ingen Betydning for os. Vor Løbebane er lige foran os, de Fodspor, vi have at følge, ere gjorte synlige, saa vi kun have at marschere fremad. Vandrer derfor fremad, I Sidste-Dages Hellige, og stræber efter at opnaae det meest fuldkomne Samfundsliv, som kan existere i Verden. Hurtig fremad, I Sidste-Dages Hellige, indtil I ere beredte til at erholde evigt Liv i Faderens og Sønnens Nærværelse. Hvilken Betydning har Verdens Dom for os? Den forandrer aldeles ikke vor Stilling, ikke i mindste Maade. Men jeg vil fortælle Eder angaaende Nødvendigheden af at ordne vort Samfundsliv overeensstemmende med Evangeliets Principer. Lad en Christen efterleve sin Religion, og han er agtet og æret af sine Brødre, Venner og Bekjendte. Endog de Ugudelige betragte den Mand eller Qvinde, som efterlever sin Religion, med en Følelse af Ærbødighed, og de maae uvilkaarlig respectere det Væsen, der ærer Gud. Den meest ryggesløse Usling, som lever paa Jordens Overflade, betragter med Ærbødighed den Person, som er en virkelig Jesu Efterfølger; Ingen kan forhindre det. Dersom vi agte os selv, ville vi danne vort Levnet derefter. Dersom vi dannede vort Levnet efter Evangeliets Principer, vilde vi vorde rene og hellige. Er der noget Forkeert i dette? Nei, heller ikke er det urigtigt at erkjende Guds Haand i enhver Ting i Verden. Om jeg idag blev givet den Kunstfærdighed, at jeg kunde construere en Maskine, ved hvis Hjælp vi kunde bevæge os fra Nation til Nation igjennem Atmosphæren, ligesom det nu skeer ved Jernbaner paa Landjorden, vilde der være noget Ondt i at erkjende Guds Haand i denne Opfindelse? Jeg maatte erholde Kundskaben fra Gud, det kunde ikke skee ved mig selv, uafhængig af ham. Jeg er afhængig af ham for ethvert Aandedræt jeg drager og for enhver Velsignelse jeg nyder. Dersom I, Jordens Nationer og vise Mænd, ikke ere afhængige af Gud, ønske vi gjerne at see Eder handle uafhængige af ham. Lad den Mand, som tænker, at han har Magt til at handle uafhængig af Gud, — dersom der findes en saadan Mand — tage et Hvedekorn eller et anden Slags Korn, og see om han kan bringe det til at voxe i noget andet Element, end det af Gud bestemte. Enhver erkjender Umuligheden deraf. Nu vel, saa vil det ikke skade at erkjende Guds Styrelse i alle Ting. Her vil jeg dvæle et Dieblik. Det er ikke min Mening, at vi skulde see Guds Styrelse i det, at en Mand eller Qvinde handler forkeert, men dog vil jeg erkjende, at Guds Haand understøtter Individet medens det handler, det være ligemeget, hvor forkeert Handlingen er. Handlingen er af Skabningen, ikke af Skaberen. Vi burde erkjende Guds Haand i alle Ting, og om vi gjøre det, da ville vi efterleve vor Religion med større Fuldkommenhed herefter end vi hidtil have gjort.

Mine Søstre, ville I ikke skride fremad? Skal jeg her idag rette mine Bemærkninger mod vore daglige Beskjæftigelser? Ja; lad os see lidt omkring os for at opdage det, der tjener til vor Fordeel. Hvormange ere her af mine Brø-

dre og Søstre, hvilke have en uudtømmelig Bank at gaae hen til for at hente Midler? Ingen, thi vi ere fattige. Vi samledes hertil i vor Fattigdom. Det er vel sandt, at vi have anstændige Klæder, men hvorfor tage I ikke Straa fra Marken til Materialier for Eders Hatte, og derved spare Pengene til at sende for at hjemsamle de fattige Hellige. Vilde ti tusinde Dollars udgjøre det Beløb, der er betalt for de Hatte, som bæres af dem, der idag befinde sig i denne Forsamling? Aldeles ikke. Men lad os nu antage, at det kun var fem tusinde Dollars, da havde dette Beløb været bedre anvendt, om det havde været sparet til Hjælp for de Fattiges Hjemsamling, end som nu er Tilfældet, da det er benyttet til Betaling for saadanne Artikler, hvis Materialier ikke blot findes her, men hvilke ogsaa af Folket selv kunde forarbeides til brugbare Gjenstande. Jeg seer i denne Forsamling kun meget faa Straahatte, som maaskee ere forarbeidede af dem, der bruge samme. Ere de indførte Hatte smukkere end dem, der forarbeides her? Aldeles ikke. Vel, disse ere Lectier, som vi bestandig ere ifærd med at lære Folket. Vi lære Mændene, der hele deres Liv igjennem have været i Fabrikkerne, hvorledes de skulle berede Jordbunden, nedlægge Kartofler, saae Korn, plante Græskar, Agurker, Løg og Kaal for at de skulle have Levnetsmidler, naar Vinterens uhyggelige Storme komme over dem. Saaledes lære vi Folket hvorledes det kan leve her. Dette er vor Forretning. Dersom I ikke lære, hvorledes I kunne leve her, hvorledes kunne I da leve herefter? Dersom I ikke forstaae de Ting, der henhøre til dette Liv, hvorledes skulle I kunne forstaae de Ting, der henhøre til det tilkommende? Det er netop saaledes, som Apostelen sagde med Hensyn til at elske hverandre: „Dersom Nogen siger, jeg elsker Gud, og hader sin Broder, han er en Løgner; thi hvo, som ikke elsker sin Broder, som han har seet, hvorledes kan han elske Gud, som han ikke har seet.“ (1 Joh. 4, 20.) I kunne ikke gjøre det. Vi ville her gjøre den Bemærkning: Hvorledes kunne vi forstaae de Ting, der ville skee tusinde Aar herefter, dersom vi ikke kunne forstaae hvad vi have at foretage os idag? Vi kunne tage Børnene som Exempel. Den lille Pige lære vi at spinde og væve, samt hvorledes hun skal strikke sine Strømper, og Drengene lære vi at kjøre, pløie, saae, og Maaden, hvorpaa Jorden skal arbeides. Hvad er dernæst at gjøre? Holder altid Bøn inden I gaae til Eders Arbeide; forglem det aldrig. En Fader, Familiens Hoved, skulde aldrig undlade at sammenkalde sin Familie, og indvie sig selv og Familien til Hærskarernes Herre, bedende, at de maae vorde styret og ledet ved den Hellig-Aand Dagen igjennem. Veiled os i denne Dag, ledsag os, bevar os og befri os fra at synde imod Dig eller imod noget Væsen i Himmelen eller paa Jorden! Dersom vi gjøre dette enhver Dag, da ville vi paa den sidste Dag, vi leve, være beredte til at indgaae til en høiere Herlighed.

Der er en lille Gjenstand, hvorom jeg ønsker at tale til mine Søstre. Det er en Gjenstand, som er meget ubehagelig for dem, der omgive os, hvilke ikke dele vor Tro. De have givet os Berømmelse for vor Industri og Betænksomhed, men vi have een Grundsætning i vor Tro, der, efter deres Synsmaade, er forkeert og meget slet; den er for dem piinlig at tænke paa. Skal jeg fortælle Eder, mine Søstre, hvad det er? „O,“ siger Een, „jeg veed hvad Du mener, min Mand har to, fire eller et halvt Dusin Hustruer.“ Vel, jeg ønsker at sige mine Søstre, hvorledes de skulle befries for dette

slette Rygte, som de Fremmede udsprede. Denne Lærdom, saa hadet den er af Mange, og saa foruroligende for Andre, blev aabenbaret fra Himmelen til Joseph Smith, og det er befalet de Sidste-Dages Hellige at adlyde samme. Denne Lære vil, naar den bliver praktiseret, bevirke Opreisning fra den moralske Fordærvelse, som hersker overalt i Verden. Kunne I troe dette? Jeg gjør ingen Forandring, enten I troe det eller ikke; thi det er sandt. Det siges, at Qvindernes Kløgt overgaaer Mændenes i alle Nationer, og hvis Qvinderne, ikke alene i denne Forsamling, i dette Territorium eller i dette Land, men i den ganske Verden, vilde staae op i det hellige Evangeliums Aand og Kraft og gjøre gode Mænd af de daarlige, bringe dem til at indsee Nødvendigheden af at ægte en Hustru, og om de ikke ville det, søger at vise dem, at de have at være uden Qvinder; om I kunde gjøre dette, da vilde vi snart see Forandring med Hensyn til denne Gjenstand. Ja, dette tilsyneladende uhyggelige Lærepunkt vil tilveiebringe en moralsk Reformation, samt denne Slægts Frelse. Menneskene kunne i Almindelighed ikke indsee dette, heller ikke mine Søstre, og jeg veed ikke om alle Israels Ældster kunne forstaae det. Men dersom vi vedblive at følge denne Retning og at praktisere denne Lærdom, da vil enhver Mand bringes til at ægte en Hustru, og naar dette skeer, kunne vi være tilfreds med een Hustru. I Begyndelsen af Kirkens Oprettelse var Eenkonesystemet aldeles ikke ubehageligt for mig. Dersom Propheten havde sagt: „Broder Brigham, Du kan aldrig have mere end een Hustru paa een Gang," vilde jeg have svaret „Halleluja, det er hvad jeg ønsker;" men han sagde: „Du vil have at tage mere end een Hustru, og denne Orden maa udspredes og tiltage indtil Jordens Indvaanere omvende sig fra deres Ondskab, og indtil Mændene ville handle retfærdigt mod Qvinderne." Ogsaa paa disse Ord svarer jeg „Halleluja." Gjøre Mændene det, der er retfærdigt nu? Nei, I kunne see Reisende, unge, middelaldrende og gamle Mænd, der streife om over hele Verden, og om I spørge dem, hvor de have deres Familier, vil Svaret blive: „Jeg har ingen." Gaa til Staden New York, og iblandt Kjøbmændene der betvivler jeg om man kan finde at Trediedelen har Familie. Spørg Lægen om hvor han har sin Hustru og sine Børn, og Svaret vil blive: „Gudskelov, jeg har ingen." Det samme er Tilfældet med Juristerne, thi om I ville spørge een af dem om hans Hustru, vil han strax svare: „Jeg priser mig salig, fordi jeg ikke har nogen, og jeg siger det til min egen Roes, at jeg ikke er besværet med en Familie." Gaa til Præsterne, og I skulde see, at som det ikke var for det Skin af Religion, der omgiver dem, ikke Een af Tusinde vilde have Hustru og Børn.

Mine Søstre, bliver ikke forfærdet, forfærdes aldeles ikke. Søger efter Indflydelse nok iblandt Evas Døttre i denne Slægt til at I kunne have den fornødne Magt over Mændene til at bringe dem til Fornuft, og til at handle overeensstemmende med Naturens Love. Naar dette skeer, vil det af saa Mange hadede Lærdomsprincip, Fleerkoneri, blive ryddet af Veien, og Israels Ældster ville ikke længer være under den Nødvendighed at ægte saa mange Qvinder. Men vi ville vedblive dermed, indtil Gud befaler os at ophøre, eller indtil vi falde hen til Synd og Overtrædelse, hvilket aldrig vil skee.

Kunne I see noget Ondt i dette? Spørger Eder selv. Spørger Historien om naar Eenkonesystemet blev indført paa Jordens Overflade, og I ville finde, at

det er en Følge af, at de Røvere, der bebyggede den Halvø, hvor Rom nu staaer, ikke vare istand til at stjæle saamange Fruentimmer, at hver Mand kunde have to eller tre, hvorfor de udarbeidede en Lov, der erkjendtes af disse Nybyggere, og som forbød Manden at have mere end een Hustru. Dette bevirkede Fleerkoneriets Undergang og Eenkonesystemets Grundfæstelse. I Jesu Dage herskede Romerne over Jerusalem, og de udøvede denne Lov mere eller mindre. Dette er Oprindelsen til Læren om Eenkonesystemet, hvilket, saavidt vi vide, indtil da ikke var opretholdt ved Lov, eftersom der ingen Lov var given, der ophævede Fleerkoneriet.

Nu, mine Søstre, er det mit Ønske, at I ville overveie dette. Jeg vil tilraade Eder at øve Tro og gode Gjerninger; værer nidkjære for Dydens Opretholdelse, og ivrige i Aanden; søger at leve saaledes, at I kunne bringe Mændene til deres rigtige Standpunkt, og da ville vi ikke have nogen Uleilighed ved denne Lære. Jeg troer, at der alene i Staten Massachusetts findes 27,000 flere Qvinder end Mænd, men dette er ikke saa stort Antal. Der kan maaskee være en Aarsag derfor. En stor Deel unge Mænd gaae i Armeen eller reise til andre Egne. Hvad skeer saa med Evas Døttre? I mange Lande ere de beskjæftigede i Fabrikkerne, paa Markerne, i Kulgruberne eller de feie Gaderne, hvilket jeg har seet Hundreder af dem gjøre. De arbeide den hele Dag, og om Aftenen faae de nogle faa Skilling, hvorfor de kunne kjøbe et Stykke Brød. Andre ere i Jernværkerne, enten under Jorden for at samle Erts eller i selve Bygningen for at bortbringe Jernet. De unge Mænd ere i Armeen eller ogsaa i Krigen. Naar England og de øvrige Nationer lære at ophøre med at føre Krig, ville de, istedetfor at de nu udgive Love, der forbyde en Mand at have mere end een Hustru, udgive saadanne Love, der paalægge Mændene at gjøre hvad dem tilkommer, nemlig at tage Evas Døttre til Hustruer og forsørge dem. Vil ikke dette blive en behagelig Tid? Jo, meget behagelig. Dersom dette kunde skee idag, vilde jeg være villig til at opgive det halve Antal af mine Hustruer, ja maaskee de to Trediedele eller ogsaa alle, forudsat at det var nødvendigt, og at de, der skulde have dem, kunde lede dem frem til evig Frelse. I maae ogsaa gjerne have mine Døttre, naar I kun ville veilede dem paa den Vei, som de maae gaae for at erholde evigt Liv. Dersom I ville lære dem Evangeliet, hvorledes de skulle leve, hvorledes de skulle agte deres Tilværelse, hvorledes de skulle ære Gud, og hvorledes de skulle efterleve deres hellige Religion, da ere I velkomne til dem. Om jeg nu opgav alle mine Hustruer, vilde jeg saa igjen tage andre? Dersom jeg havde Lyst dertil, men om jeg aldeles ingen Hustruer havde, vilde dog Alt være vel. Hvis jeg har een Hustru, saa er det ret, og skulde jeg faae en Snees, saa var det ogsaa vel.

Jeg har isinde at belære og veilede Menneskene, samt bede med dem, paadet de kunne blive istand til at komme igjennem en Verden, der er fuld af Synd, Mørke, Uvidenhed og Vantro. Man er tilbøielig til at fare vild, „ligesom Gnister flyve høit op." (Job. 5, 7.) Aanden strider uafladelig imod Kjødet, og Kjødet imod Aanden, men den af disse, der afgaaer med Seiren, vil afgjøre Udfaldet af hvert Individs Skjæbne paa Jordens Overflade. De, hos hvem Aanden hersker over Kjødet og triumpherer over dets Lyster og Synder, ville annamme Herlighed; men de, hvis Lyster i Kjødet triumphere over Aanden og undertrykke den, ville fortabes. Dette er nok

angaaende denne Gjenstand. Herren har gjort hvad ham tilkommer. Hans Naade er tilstrækkelig. Han har lagt Saliggjørelsens Plan foran os, at vi skulle følge den. Handler retskaffent, og Alt vil blive vel. Gud velsigne Eder. Amen.

---

## Udtog af en „Fodreise fra Atlanterhavet til det stille Hav."

(Fra „Utica Herald.")

---

Saltsøstaden, Utah, den 18de Juni 1868.

Efter flere Dages, Ugers, og for en Fodgænger Maaneders Reise over Bjergene i et Land, hvor man neppe kan opdage noget Tegn paa Civilisation, naar undtages Emigranternes Telte, halvvilde Bjergbeboere, der i Almindelighed have Hustruer, der ere Indianere, og barbariske Indianere, kan det vist ikke forundre Nogen, om Brevskriverne ere lidt overdrevne i at rose den hellige Stad ved Saltsøen.

Da jeg kom ned fra de sneebedækkede Klipper og befandt mig i en Stad, hvis Indbyggere, omtrent 20,000, ere Skabninger, der ere mig lige, boe i Huse paa samme Maade, som jeg har seet dem gjøre, der boe i de østlige Stater, tale mit eget Tungemaal, spise ved Borde, sidde i Stole, sove i Senge og klæde sig i Klæder, forarbeidede af Uld, istedetfor af vilde Dyrs Huder, forekom det mig som om jeg var kommen tilbage til Forden, efter at have tilbagelagt en Reise paa fem Uger igjennem et Land, bevoxet med „sage brush" (vild Salvie), „grease wood" (en i hine Egne forekommende Buskart), og befolket af vilde Indianere.

Mine Collegaer, Studenterne fra Ohio, vendte deres Ansigter tilbage inden vi vare naaede saa langt, at de fik see den vestlige Skraaning af Klippebjergene. Da vi havde passeret Fort Bridger, var der ikke længere nogen Fare for fjendtligsindede Indianere, hvorfor jeg forlod Selskabet og reiste alene, een Dags Reise i Forveien. Jeg naaede Saltsøstaden en smuk Søndagaften, da Indbyggerne vare færd med at gaae hjem fra deres Eftermiddagsgudstjeneste. Jeg havde hørt, at Mormonerne havde meget imod Hedningerne, som vandrede omkring, i Særdeleshed naar de ikke vare forsynede med gode Anbefalinger, vare velklædte og saae godt ud. Paa Grund deraf var jeg noget tilbageholden, og tog igjennem een af de mindst befærdede Gader, thi visseligen har hverken Synder eller Hellig betraadt Saltsøstadens hellige Grund, daarligere forsynet med disse tre Gjenstande end Tilfældet var med mig. Min daarlige Paaklædning vilde have været afskyelig for Five Points' Indbyggere. (De, der beboe den usle Deel af Staden New York.) Min gamle Straahat havde jeg anvendt til Hovedpude, indtil der neppe var eet Straa tilbage; Levningen af min Frakke var sønderrevet, og havde Udseende af en Samling Klude. For at fyldestgjøre Billedet, hvilket aldeles ikke er overdrevet, kan tilføies, at Indianerne havde frastjaalet mig mit Fodtøi inden jeg forlod Selskabet. Jeg nærmede mig Byen

med Fodderne indsvøbt i gamle Sække, hvilke jeg havde fundet paa Reisen. Ved Byens Udkant passerede jeg B. Youngs Uldfabrik, lidt længere hen stod Utahs Forbedringshuus. Dørene vare halvt aabne og Vagthusene vare tomme, ved hvilket Syn jeg tænkte, at Fangerne vare ifærd med at arbeide paa Jernbanen. I Nærheden af dette tomme Fængsel stod en stor Meelmølle, der dreves ved Vandkraft. En god Fjerdingvei tilhøire, ved Bjergets Fod, laa Camp Douglass (Soldaternes Leir). Nede i Dalen, saalangt mit Øie kunde see, laae smukke Frugthaver i fuld Blomst, og fulde af Fersken- og Ebletræer samt Blomme- og Pæretræer. Enhver Indhegning er foret med Ribs- og Stikkelsbærbuske. Husene ere ikke store, men ere nette og reenlige, og en Hjemlighed synes at hvile over de mormonske Huse, som man ellers almindelig ikke kan see iblandt det pirrelige og foranderlige amerikanske Folk. Husene her mindede mig om de skotske Bønders smukke Tilflugtssteder paa den smukke og blomstrende Arrans Ø, hvilke ere skildrede af Skribenter som Campbell, Ramsey og Burns. Her i Saltsøstaden spores noget af den hjemelskende Smag, som er en Eiendommelighed hos Englænderne, hvor de end befinde sig paa Jorden. Jeg blev fortryllet over disse blomstrende Vaaninger, og glemte mit stygge Udseende, idet jeg vandrede fremad ligetil Byens Centrum, betragtende de smagfulde Haver og deeltagende i den Ro, der hvilede over det Hele. Paa Grund af at det var Søndag herskede Taushed paa Gaderne, just som om det havde været Nat; alle Forretningshuse vare lukkede, og man saae ingen Dagdrivere ved Hotellerne, heller ikke hørtes Banden eller høirøstet Tale. Ingen var beruset, uden det var af den Blomsterduft, der fyldte den kjølige Luftning fra Søen, og som bar Dunsterne paa sine Vinger. Jeg standsede ved en Indhegning, foran et af de prægtigste Huse jeg endnu havde seet i Staden, og beundrede Havens smukke Anlæg tilligemed de mange Blomster og pyntelige Buskarter i samme. Medens jeg stod der, kom en midaldrende Dame, meget net paaklædt, ned ad de polerede Steentrapper, og da hun blev opmærksom paa mig, spurgte hun strax, om jeg holdt af Blomster. Med egne Hænder lavede hun en udsøgt Bouquet, hvilken hun overrakte mig, ved hvilken Leilighed jeg tog Anledning til at spørge, om hvem det var, der beviste mig denne Høflighed, ved hvilket Spørgsmaal hendes Røst nedstemmedes næsten til en Hvisken, medens hendes Ansigt rødmede lidt og hun svarede, at det var Madam Præsident Young. Jeg meente, at fem og tredsindstyve saadanne Engle var altfor stor Velsignelse for nogen stakkels Dødelig herneden, selv om hendes Mand kunde kaldes „Herrens Løve.“ Jeg skulde ikke have besværet Læseren med denne lille personlige Omstændighed, men det er skeet af den Grund, at fremvise den sande Høflighed, der ledsager den sande christelige Aand, og som jeg har været Vidne til siden jeg kom i den mormonske Stad. I denne Tidsalder, da Pengearistokratiet hersker iblandt det amerikanske Folk, er det ualmindeligt at træffe Een, der vil gjøre sig Umage med at opmuntre Hjertet eller løse Byrden hos en stakkels Medskabning, der ansees for at høre til den fattige Stand. En Bouquet koster kun en Ubetydelighed, et artigt Ord og et Smiil koster endnu mindre, og dog kan man derved give Haab og Liv hos en stakkels Usling, som vandrer forbi Døren. Det er rimeligt, at hvo, som kan give Noget igjen, skulde smigres og beundres, men man forventer Intet af en omstreifende Fremmed, bedækket med Klude. Ligeover for en Saa-

dan viser Mennesket sin sande Natur, og i dette Stykke har jeg Fordeel fremfor andre Reisende i disse Lande, idet jeg har Leilighed til at lære det Folks Charakteer at kjende, hvoriblandt jeg vandrer.

Jeg har været længe nok i Saltsøstaden og har seet nok af Folket for at kunne danne mig en Mening om Mormonerne og deres Religion .... De troe sikkert at være Herrens Udvalgte, ligesom en vis Mand i Uticas Sindssygeasyl troer at være de Forenede Staters Præsident. Det samme er Tilfældet med Katholikerne og ethvert Troessamfund blandt alle Hedninger, saamange som jeg har noget Kjendskab til. Men hvad Folket tænker og troer, ere dets egne Anliggender, og kun deres Handlemaade vedrører den øvrige Verden .... Det er en beklagelig Kjendsgjerning, men ikke destomindre sand, at dydige Qvinder ere sjeldne i de Forenede Staters store Stæder, medens Sandhed vil godtgjøre den Paastand, at ikke en eneste Skjøge findes i Saltsøens Mormonstad. Ingen Mand, der er af den mormonske Tro, kan erholde Tilladelse til at gifte sig, medmindre han er i den Stilling, at han kan forsørge en Familie, og det er ikke almindeligt, at en Mand tager flere Hustruer. Desuden er Polygami ikke saa almindelig praktiseret iblandt Mormonerne, som det formodes. Jeg er sikkert underrettet om, at af de 125,000 Mormoner i Utah Territorium, er der ikke mere end 50 Procent, som troe paa Polygami. Inden Jernbanen i nogle Aar har gjennemskaaret Territoriet, vil Polygami i dets nuværende Form ganske forsvinde. — (Vent kun og see. Red.)

Bortseet fra Religionen ere Mormonerne Kjød og Blod. Den menneskelige Natur er den samme her som i andre Verdensdele. I Dannelse, sand Artighed og god Opdragelse udmærker Folket sig i Saltsøstaden fremfor noget af de andre Samfund, som jeg har besøgt. Den største Deel af Befolkningen stammer fra England og Skotlands bedre Klasser. (Jeg mener ikke Aristokratiet.) Der er ogsaa en Deel Danske og Svenske, saavel som Folk fra andre Dele i den gamle Verden, men hovedsageligst er den fremmede Befolkning fra England.

Om Saltsøstadens almindelige Udseende kunde siges meget, hvor da i Særdeleshed maa fremhæves: dens Theater, Tempel, Tabernakel, Havevandingsanlæg, regelmæssige Gader, rummelige Torve, svovlagtige Vandkilder, høie Bjerge, sunde Klima og skyggefulde Spadseergange, men at skildre dette, er vanskeligt, uden at falde paa den lige Vei, som saa Mange for mig have gjort. Foruden Tabernaklet har Theatret tilvisse en sjelden architektonisk Stiil, i Særdeleshed dets Indre. Det var bygget for Præsident Youngs Regning. I Størrelse, pragtfuldt Udstyr og kunstige Decorationer er der i de Forenede Stater kun eet Theater, der overgaaer dette, og det er Niblo's Garden i New-York. Saltsøstadens Theater er større end Olympen og mere smagfuldt udstyret end Wallack's i New York. Det overgaaer i enhver Henseende det berømte Royal Theater i Edinburg, samt Oxford i London, og kan temmelig nær lignes ved Drury Lane. Bygningens Ydre seer mindre godt ud og trænger høiligen til en Malers Pensel for at kunne svare dets smukke Indre. Onsdagaften overvar jeg Augustin Daly's Skuespil „Under Gaslygten.“ Jeg har seet det samme Stykke blive forestillet paa flere af vore amerikanske Theatre, men har aldrig seet det blive udført med saa stort Held, som det skete her. Scenen er meget smuk; den er malet af en mormonsk Kunstmaler, og forestiller Hudson-Floden og New Yorks Havn ved Stjerne-

skin; Havets Strandbred ved Long Branch ved Solnedgang; Tombs, Baxter Street og Fifth avenue ved Maaneskin.

Livets Lys og dets Skygge, hvilket skildrede New Yorks indre Situation, nemlig Fattigdom, Forbrydelse, Rigdom, Stolthed, Dyd, Indbyggernes Udskud og al Djævelskab, som er forenet med de religiøse Samfund i den saakaldte Modeverden, fremstilledes i naturlige Farver. Jeg fik en Plads i første Cirkel til en Priis af een Dollar. Jeg tog en saadan Plads for at jeg bedre kunde overskue enhver Gjenstand af Interesse. Uagtet Husets Størrelse var enhver Plads optaget. Tilskuerne vare alle uden Undtagelse smagfuldt paaklædte, ganske stille og meget respektable i Udseende. Den Deel af Skuespillet, der forestillede Livet iblandt New Yorks Stakler, syntes at interessere Tilskuerne meest. Det er et Liv, som ikke kjendes i Saltsøstaden. Her er kun faa Rige, men ingen meget Fattige. Nu høres Klage over dyre Tider og Pengemangel. Indianer-Urolighederne paa Sletterne hindre Emigrantbefordringen fra Staterne til Nevada og Californien, hvilket er et Tab for Saltsøstaden, eftersom disse Emigranter have været denne Byes bedste Kunder, men det er nu forbi. Det formodes, at Præsident Youngs Jernbanecontract vil indbringe Penge i Overflødighed, og at her vil blive livlige Tider, især i det første Halvaar. Til næste Aar vil Jernbanen være færdig hertil eller ogsaa 30 engelske Mile længere mod Nord, og da vil Saltsøstaden om Sommeren indtage en behagelig Plads som Tilflugtssted for Modeverdenen fra hele Amerikas Fastland. Vore store Stæders rige Borgere ville ikke blot finde den livsopfriskende Bjergluft, men de ville ogsaa finde alle de aandrige Forlystelser, som de have forladt i Hjemmet. De ville her finde et romantisk Bjerghjem forenet med alle de Beqvemmeligheder, som henhøre til et dannet Selskab. Jeg haaber, at denne smukke Stad, enten den skal bestyres af Mormoner eller Hedninger, vil vedblive at skride fremad, og jeg ønsker, at her maa vedblive at være saa faa vanærende Indbyggere, som nu er Tilfældet, samt at Indvaanerne maae forblive ligesaa fredelige og lykkelige, som de ere idag.

---

## Skandinaviens Stjerne.

---

Den 1ste Januar.

### Ægteskabsbrud og Skjørlevnet.

(Fra „Millennial Star.")

„En „Ulykkelig" (Skjøge) fandtes død paa Londons Gader forleden Aften. Ved Undersøgelse blev det stadfæstet, at hun var Datter af en formuende Kjøbmand, og at hun i en ung Alder var bleven bortlokket fra sit Hjem."

Ovenstaaende er en Gjengivelse af en Artikel, der nylig har været at læse i et i London udkommende Dagblad. Hvor ofte have vi ikke Anledning til, i Dag- og Ugeblade, at læse Beretninger, der ligne den, vi her have gjengivet. Hvor-

mange ere ikke komne paa Afveie, hvis rædselsfulde Liv ikke er bleven bekjendt! Hvormange ere ikke blevne Offere paa Vellystens Alter! En fattig „Ulykkelig," hvis Blod raaber om Hevn og Dom over Ophavsmanden til hendes Ulykke, til hendes elendige Liv og altfor tidlige Død! At døe paa Gaden ligesom en Hund, det er rædselsfuldt! Hvem betænker denne „Ulykkeliges" usle og beklagelsesværdige Liv og utidige Død, uden at gyse ved Tanken derom? Hun, der eengang i en reen, uskyldig og lykkelig Barndom, var bleven vugget i et forfinet, dydigt og i alle Henseender lykkeligt Hjem, der besad alle de Omgivelser, der kunde have gjort hende Livet behageligt. Forældres haabefulde og elskede Barn, maaskee deres Dyrebareste paa Jorden, over hvilket de vaagede med ængstelig Omsorg; Sygdoms kjedelige Dage og vanskelige Begivenheder i hendes Barne- og Ungdomsalder tilbragtes maaskee af Forældrene i Angst for deres Yndling, og de stræbte muligen efter at berede hende en Tilværelse, fri for Sorg og Bedrøvelse, og søgte at belære hende, saa hun kunde leve et dydigt Liv. Allermindst drømte de om, da Aar fulgte efter Aar og Pigen var opvoxet til en yndet og haabefuld Dame, at hun skulde blive et Bytte for en djævelsk og hjerteløs Vellystning, der kun smiler over at have fordærvet og tilsidst paaført hende, der var bleven venneløs og forladt, en utidig Død, hvilken endog overfaldt hende paa Gaden i en af Verdens rigeste Stæder.

Saadan er Samfundets beklagelige Stilling. Forældre, som have Døttre, der opvoxe til Modenhed, kjende ingen Sikkerhed for deres Døttres Kydskhed, eftersom ingen Lov beskytter samme; der gives ingen Beskyttelse for deres elskelige Børns Dyd, thi Loven er kraftesløs ligeoverfor dem, der ruinere unge haabefulde Evas Døttres Skjebne. Kommer en saadan smertefuld Ulykke over en Familiekreds, da falder den med al Ubarmhjertighed over den „Svagere Deel," og hun, der er bleven et Offer for Ulykken, maa som oftest forlade Hjemmet, Venner og Alt, og bliver betragtet som Familiens Vanære og et Udskud, hendes Navn maa ikke nævnes, og skulde hun omkomme paa Gaden, efter at have gjennemgaaet enhver Grad af Elendighed, indtil Døden, som hendes største Velgjører, ender hendes Lidelser, vil der siges med Kulde: „Hun har selv paaført sig Ulykken," og den samlede Mængde vil stirre paa hendes afsjælede Legeme med Ligegyldighed. Den, der er bleven forført, hvis Skjebne vi her have afmalet, kunde have været dydig og lykkelig, omgivet af elskede Slægtninge og Frender, eller hun kunde have været en elsket Hustru og Moder og kunde med Ære have opfyldt sin Skabelses Maal, naar kun han, der først forførte hende, havde skaanet sit Offer. Hvor gives der i Christenheden nogen Lov, der giver tilstrækkelig Beskyttelse? Hvor kan man erholde Opreisning for saadanne Vellystningers Offere; kan det skee inden Christenheden?

Hvorfor faae Evas smukke Døttre saa liden Beskyttelse, og hvorfor falder Dommen her paa Jorden saa sjelden paa dem, der uden Barmhjertighed ødelægge Qvinderne? — Hvilken frygtelig Bebreidelse for ethvert christent Land er ikke den rædselsfulde Fordærvelse og Ødelæggelse af Landets smukke Døttre! Alt dette har sin Grund i de nederdrægtige Synder, som er benævnet Ægteskabsbrud og Skjørlevnet. Hvilken Qvinde vilde af eget frie Valg foretrække en saa nedværdigende Tilværelse, som at være en Skjøge, ligemeget enten det er paa Gaden eller i Palladset.

Det er først skeet ved Tillokkelse, og siden har Tvang foraarsaget, at de betræde denne skammelige Levevei. Formedelst Mændenes Hjerteløshed og paa Grund af, at de ikke besidde Medynk eller menneskelig Følelse, samt tilskyndede af deres egenkjærlige og ugudelige Sandselighed, ere saadanne „Ulykkelige" blevne bragte i deres elendige Stilling, der er i den Grad sørgelig, at om deres Lidelser og Selvforagt rigtig var bekjendt, vilde selv et Steenhjerte være nødsaget til at smelte. Omendskjøndt der den Dag i Dag ikke er nogen ved Lov bestemt Beskyttelse for Qvinderne, saa vil det dog blive paa den Tid, da Nationerne skulle dømmes, og naar enhver Mand skal faae sin ved sine Gjerninger fortjente Løn. Da faaer disse Ulykkelige, hvis Fald og Synd kun er en Følge af altfor stor Kjærlighed og Tillid til Mændene, Opreisning for den mod dem begaaede Uret. Deres haardhjertede og sandselige Forførere, der burde have været Qvindernes Beskyttere, ville da faae Lønnen, som de have fortjent ved deres Skjændsel.

Da Gud, den evige Fader, paa Sinai Bjerg gav de ti Bud, sagde han: „Du skal ikke bedrive Hoer," hvilket i bibelsk Betydning anerkjendes som enhver Slags Utugt og Ukydskhed. Dette er bekjendtgjort i alle christne Lande, og alle Klasser, fra den høieste til den laveste, blive underviste desangaaende. Alle ere blevne bekjendte med dette vigtige Bud, og Nødvendigheden af at efterleve samme erkjendes endog af hedenske Nationer, iblandt hvilke Overtrædere af denne Lov ofte blive straffede med Døden.

Krænkelsen af Qvindens Kydskhed var iblandt Guds Israel almindelig straffet med Døden. Gud billigede denne Fremgangsmaade, hvilket vi kunne see af Tilfældet med Dina, Jacobs og Leas Datter, hvis Brødre ihjelsloge Sichem samt alle hans Huusfolk, fordi han havde vovet at besmitte deres Søster.

I Besiddelse af Kundskab om Guds Lov og vidende, hvor nødvendig Dydens Opretholdelse var, erholdt den unge Joseph den fornødne Kraft til at imodstaae Potiphars Hustrues Fristelse. Phinehas, Eleazers Søn, hvilken var Præsten Aarons Søn, erholdt det evige Præstedømme fordi han dræbte dem, der vare skyldige i Horeri. Han var saa ivrig for Gud, at han udryddede Ukydskhed, og det var en blandt Israel erkjendt Lov, at „Hoerkarle og Hoerqvinder skulde visseligen dødes."

Uagtet at denne Befaling er saa tydelig og saa let at forstaae, ere dog Mange, der foregive at være oplyste, færdige til at forsvare Horeri, og kalder det et nødvendigt Onde. I nogle meget oplyste Lande gives Paagjældende skriftlige Fuldmagter til at øve deres Uvæsen, og i alle Lande taales det med Overbærenhed. I hvilkensomhelst Stad man kommer til, seer man til Høire og Venstre de Følger, som Ukydskhed medføre.

Har Herren nogensinde givet ufornuftige Befalinger til Menneskene, eller forlangt Noget, som de ikke kunne overholde? Kunne vi sige, at Skaberen har nedlagt Lidenskaber i os, over hvilke vi ikke kunne herske, og siden givet os Befalinger, ved hvis Overtrædelse vi skulle udelukkes fra Guds Rige, thi Apostelen har forklaret, at hverken Skjørlevnere ei heller Hoerkarle skulle arve Guds Rige. (1 Cor. 6, 9.) Er det fornuftigt at antage, at den alvise Fader har nedlagt Lidenskaber i vor menneskelige Natur, og ikke samtidig givet os Kraft til Selvbeherskelse? Utugt er bleven meget almindelig, hvilket er et Beviis paa Prophetens Udsagns Sandhed:

„Nationerne holde sig nær til mig med deres Mund og ære mig med deres Læber, men deres Hjerte er langt fra mig." (Es. 29, 13.)

De trofaste Medlemmer af Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige kunne ikke troe, at Herren kan see paa Synd med den mindste Eftergivenhed. De vide, at „Hoerkarle og Skjørlevnere skal Gud dømme." De troe ikke paa at øve denne store Synd, ei heller troe de, at Prostitution er et nødvendigt Onde, thi de vide, at det er en Vederstyggelighed for Herren. For denne og flere beslægtede Synder ere store Stæder blevne ødelagte ved Guds Straffedomme. Dengang Israels Børn gik ud fra Ægypten, blev den Reenhed, som Guds Bud fordrer, fremstillet for dem i et klart Lys, og det Bud, der gaves til dem, staaer endnu ved Kraft. Han advarede Israel for det frygtelige Onde, som vi omhandle, idet han sagde: „Gjører Eder ikke urene ved alt dette, thi Hedningerne ere blevne urene ved dette altsammen, hvilke jeg uddriver for Eder. Og Landet er blevet ureent og jeg har hjemsøgt dets Misgjerninger paa det; og Landet skal udspye sine Indbyggere." (3 Moseb. 18, 24. 25.)

Menneskene have deres Handlefrihed, og Enhver besidder en Magt, som kaldes Villiekraft eller Selvbeherskelse. Ved at gjøre passende Brug af denne Magt kunne alle Mennesker controllere sig selv; derfor er Qvindernes Skjændsel ikke et nødvendigt Onde; af hvilken Grund alle Nationer, der give Tilladelse eller Samtykke til saadan Vanære, og ikke antage de nødvendige Love til Bevarelse af Qvindernes Kydskhed, aldeles ikke regjeres overeensstemmende med Israels Guds Bud og Love. Til Bekræftelse heraf kan henvises til Frelserens Ord: „Af deres Frugter skulle I kjende dem."

I de Bud, som vor Frelser lærte, sagde han: „I have hørt, at der er sagt de Gamle: Du skal ikke bedrive Hoer. Men jeg siger Eder, at hver den, som seer paa en Qvinde for at begjere hende, har allerede bedrevet Hoer med hende i sit Hjerte." (Matth. 5, 27. 28.) Christi Evangelium er et fuldkomment System, som indskjærper Dyd, Kydskhed, Fredsommelighed og Retfærdighed som absolut nødvendig for at kunne erholde Frelse i Guds Rige. Herren har i disse sidste Dage bekræftet, hvad han tidligere har lært Menneskene, baade paa den østlige og den vestlige Halvkugle, idet han har sagt: „Og sandelig siger jeg Eder, ligesom jeg har sagt før: Den, der seer paa en Qvinde for at begjere hende, eller om Nogen bedriver Utugt i deres Hjerte, da skulle de ikke have Aanden, men skulle fornægte Troen og frygte. Hvorfor jeg, Herren, har sagt, at de Frygtagtige og Vantro, og alle Løgnere, og enhver, som elsker og øver Løgn, og Skjørlevnere og Troldkarle skulle faae deres Deel i Søen, som brænder med Ild og Svovl, hvilket er den anden Død. Sandelig siger jeg, de skulle ikke have Deel i den første Opstandelse." (Pagtens Bog Side 103).

Himmelens aabenbarede Villie paalægger Jesu Christi Efterfølgere, som søge at gjøre hans Villie og holde hans Befalinger, ikke at være skyldige i denne store Synd, og om de ere det, vil deres Straf være, at være udelukkede fra Faderens Nærværelse. Vi haabe, at alle de Hellige ville blive ved i Standhaftighed at holde sig rene og fri for al Synd, altid erindrende, at uden Reenhed, Dyd og Hellighed er det umuligt at opnaae en Krone i Guds celestiale Rige.

---

# Joseph Smiths Levnetsløb.

April 1841. (Fortsat fra Side 94.)

Skriveren læste et Brev fra Ældste John Taylor, der var i England. Brevet var skrevet til Præsident Joseph Smith, og indeholdt Beretning om Herrens Værks lykkelige Fremgang i dette Land.

Paa Forslag vedtoges at slutte Mødet til paafølgende Dags Formiddag Kl. 10.

De tolv Apostler besøgte de zoologiske Haver i Manchester, England.

Ældste Barret skrev fra Australien, „at han efter en besværlig Reise havde naaet Adelaide, men han havde ikke døbt nogen Person. Modstanden mod Herrens Værk er stor. Menneskene ere hengivne til Horeri, Drukkenskab og Gjerrighed."

Løverdagen den 10de.

Veiret var meget ugunstigt, hvorfor ingen Forsamling blev afholdt.

Søndagen den 11te.

Conferencen samledes. Ældste Zenos H. Gurley prædikede om Prophetiernes bogstavelige Opfyldelse.

Præsident Rigdon gjorde nogle Bemærkninger angaaende Daab til Syndsforladelse.

Ophold een Time.

Da Conferencen igjen forsamledes, talte Stavens Biskop om de Fattiges Stilling, og anmodede de Hellige om at komme Enkerne og de Faderløse tilhjælp med Livsfornødenheder. Ældste Lyman Wight talte angaaende samme Gjenstand.

Præsident Joseph Smith talte derefter til de Forsamlede, og bevidnede, at det ugunstinge Veir havde havt til Følge, at de Hellige ikke havde modtaget saamegen Belærelse, som de ønskede. Endeel Ting, som skulde have været behandlede, maatte hensættes til næste Conference. Eftersom Mange vare tilstede, der ønskede at blive døbte, sagde han, at de nu burde gaae til Vandet for at faae deres Ønske opfyldt.

En Procession begav sig da til Missisippifloden, hvor Daaben forrettedes, og eftrrat dette var udført, sluttedes Conferencen til den første October førstkommende.

Joseph Smith,
Præsident.
R. B. Thompson,
Skriver.

Bolton, 11te Octbr. 1841.
Ældste P. P. Pratt.

Jeg staaer nu i Begreb med at give en kort Beretning om mit Arbeide i England, hvilken Beretning, igjennem „Millennial Star," kan bringes til de Hellige. Jeg landede i Liverpool den 6te April. Efterat jeg havde bivaanet en Conference i Preston, tog jeg til Staffordshires Pottemagerier, hvor der var henimod 100 Hellige. Jeg forblev der i tre Maaneder. Værket vedblev at trives, og i den Tid jeg var der forøgedes Menigheden med 80 Medlemmer. Jeg forlod da denne Menighed, overladende til Ældste Alfred Cordon at bære Omsorg for de Helliges Vel, og i Ældsterne Kimballs og Woodruffs Følge besøgte jeg Menighederne i Herefordshire og Omegn. Hundreder modtoge vort Vidnesbyrd og bleve døbte. Derpaa fortsatte vi til London, hvor vi mødte mange Vanskeligheder for Indførelsen af Evangeliets Fylde. Menneskenes Hjerter vare ufrugtbare for Sandhedens Sæd, men Herren velsignede vort Arbeide, saa vi fik oprettet een Green. Min Helbred var ikke god, hvorfor mine

Brødre af de Tolv tilraadede mig at vende tilbage til min tidligere Arbeidsmark i Staffordshire. Dette Raad blev strax efterkommet, og jeg efterlod kun 11 Medlemmer i London. Siden den Tid har mit Arbeide været indskrænket til Staffordshire Conference, hvilken, indtil for kort Tid tilbage, har indbefattet Birmingham og Macclesfield, der udgjør 18 Grene. 580 Medlemmer ere tillagte Menighederne inden denne Conference siden jeg begyndte mit Arbeide i samme.

Mange ere blevne paalagte Præstedømmet; de ere gode Mænd, der tillige ere villige til at modtage Raad. Endskjøndt jeg i de sidste Aar har døiet mange legemlige Lidelser, saa har dog Herren velsignet mig og mit Arbeide overordentligt. Jeg kan sige, at jeg aldrig har følt mig lykkeligere ved Udførelsen af mine Pligter, end paa denne Mission. Iblandt de største Velsignelser, jeg har nydt, er den, at jeg har havt Leilighed til at overvære fire Generalconferencer, og samles i Raad med de tolv Apostler. Jeg kan forsikkre Eder, at en Sammenkomst med disse, i hvis Selskab jeg har døiet saa mange Gjenvordigheder for Evangeliets Skyld, baade hjemme og ude, paa Land og Sø, er mig et herligt Privilegium. Jeg er nu ifærd med at træffe Forberedelser til min Hjemreise, hvilken jeg foretager i mine Brødres Selskab, da vi have erholdt saadanne Instruxer fra Kirkens første Præsidentskab. Idet jeg nu byder de Hellige i dette Land mit Farvel, er min Bøn til Gud, at han vil bevare sit Folk fra Satans Magt, og berede det til at modtage Forløseren, hvis Komme er nær forhaanden.

Jeg tegner Eders Tjener i Evangeliets Sag,

Geo. A. Smith.

Tirsdag den 13de.

Eldste H. C. Kimbal forlod Manchester for at tage til Preston.

Torsdag den 15de.

En Conference for Kirken afholdtes i Staden New York. Eldste Geo. W. Harris fungerede som Ordfører. Eldste Lucien R. Foster valgtes til Grenens Præsident, Addison Everett og George Holmes hans Raadgivere. John M. Bernhissel valgtes til Biskop, Richard Burge og William Acker hans Raadgivere. Disse Brødre bleve ordinerede og beskikkedes derefter til deres forskjellige Embeder af Eldste Harris, der paa Conferencen i Philadelphia af Præsident Hyrum Smith var bleven særlig befuldmægtiget til at organisere New Yorks Green mere fuldkommen.

L. R. Foster,
Secretair.

En Epistel fra de tolv Apostler til Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige i England, Skotland, Irland, Wales og paa Øen Man, med Hilsen.

Elskelige Brødre. Eftersom vi have arbeidet en Tid i dette Land, og de fleste af os nu ere nær ved at afreise til vort Fødeland, ville vi, da vi føle os ængstelige for Eders Velfærd og Lyksalighed for Tid og Evighed, igjennem det sidste Nr. af „Star“ første Aargang give Eder nogle Raad, som vi haabe I ville læse og have Nytte af, naar vi ere langt borte.

Først ville vi udtrykke vor Glæde, samt Taknemmelighed til ham, som kjender og leder Menneskenes Hjerter, for den Agtpaagivenhed og Flid, med hvilken de Hellige i dette Land have lyttet til Underviisning af dem, som Gud har udseet til sine Sendebud blandt dette Lands Indbyggere; hvilke Sendebud besidde Nøglerne til Embedets Forvaltning. Formedelst de Gaver og Kræfter, som følge denne Fuldmagt, har en Foreningsaand virket iblandt

Eder. Og nu ønske vi, at de Hellige ville erindre det, vi have lært Eder, baade ved Forskrift og ved Exempel, nemlig at tage Eder i Agt for den Aand, der vil bringe Eder til at ophøie Eder selv, den Ene over den Anden, og søge at blive den Største i Guds Rige. Dette er den Aand, der nedstyrtede Englene. Det er denne Aand, der paavirker alle den sectериske Verdens Samfund, samt bevirker den største Deel af civile og militaire Bevægelser blandt Menneskene. Det er denne Aand, der bevirker Oprør, Forvirring, Uro og Uenighed, og den vilde, om det blev den tilladt at herske iblandt os, ødelægge vor Enighed, og selvfølgelig vor Kraft, hvilken udgaaer fra den Hellig-Aand igjennem Præstedømmet; hvilket, tilligemed den forenende og sammenbindende Aand og samme vedfølgende Kraft, kun kan bestaae iblandt de Ydmyge og Sagtmodige paa Jorden. Giver derfor Agt, o I den Høiestes Præster. Lader ikke den Aand komme over Eder, der vil bringe Eder til at ophøie Eder selv over Eders Medarbeidere, thi om I gjør dette, ville I gaae Eders Undergang imøde eller foraarsage Guds Værk megen Skade.

Værer omhyggelige i at bære Agtelse, ikke for Veltalenhed, smigrende Tale, mange Ord eller Menneskenes Talent, men for de Embeder, som Gud har sat i Kirken. Lad Medlemmerne lytte til deres Veiledere; Præsterne, Lærerne og Diaconerne have at lytte til Ældsterne, og Ældsterne til de præsiderende Embedsmænd fra enhver Menighed eller Conference. Menighederne og Conferencerne have at lytte til dem, der endnu ere tilbage i dette Land for at bestyre Kirkens Anliggender; og, om disse Regler blive efterfulgte, da vil Enighedens Aand blive bevaret, og Fred og Lykke vil hvile over Guds Folk.

(Fortsættes.)

---

## Nyheder.

Spanien. Uroligheder have fundet Sted i Cadix. Enkelte Træfninger have fundet Sted, og Insurgenterne have den 14de Decbr. overgivet sig paa Naade og Unaade.

Grækenland. For Nærværende hersker en ugunstig Stemning mellem dette Land og Tyrkiet. Det berettes, at begge Landes Repræsentanter have modtaget deres Passer og truffet Forberedelser til Afreise. Efter al Sandsynlighed ville disse Magter neppe komme til tilfredsstillende Resultater uden Blodsudgydelse.

Under 17de Decbr. berettes, at Dampskibet „Enosis“ i de græske Farvande er bleven angreben af et tyrkisk Krigsskib.

De Grækere, som opholde sig i Tyrkiet indtil den 31te Decbr., ville blive betragtede som Portens Undersaatter; Qvinder og Børn ere dog undtagne herfra.

---

## Blandinger.

Silke-Edderkopper. I Amerika har man opdaget et Slags Edderkopper, som maaskee i Tidens Løb vil komme til at kappes med Silkeormene i Silkeproductionen. En Læge i Boston, Dr. Wilder, som gjorde denne Opdagelse i Havnen ved Charleston i Sommeren 1863, har fornylig i denne By holdt et Foredrag desangaaende, hvoraf vi meddele Følgende: I 5 Qvarteer spandt en eneste Edderkop 150 Alen guul Silke; næste Aar fik man af 30 saadanne Edderkopper 3,484 Alen, der var saa stærkt, at en enkelt Traad kunde bære en Vægt af 54—107 Gran. Den Hindring, som hidtil har været den værste at overvinde for at exploitere denne Opfindelse, er Mangel paa Kjendskab til disse Edderkoppers Levemaade; som en Følge deraf har man nemlig ikke kunnet opdrætte noget stort Antal af dem, hvortil ogsaa den mislige Omstændighed meget bidrager, at de stærkeste blandt dem altid æde de svagere, saa at der, naar der kommer flere Tusinde til Verden, kun bliver nogle Hundrede ilive af dem. Flere Naturforskere, som overværede Mødet, og hvem Opdageren gjorde bekjendt med Edderkoppernes Udseende, havde aldrig før seet denne Afart.

Straahatte af Hvedestraa. I Angel og Svansen har man gjort et Forsøg med Dyrkningen af Sommerhvede for at benytte Straaet til Hattefabrikation. Efter hvad der meddeles til tydske Blade, skal dette Forsøg være lykkedes, og der næres Haab om Udviklingen af denne Industrigreen, der navnlig om Vinteren vilde være af en velgjørende Indflydelse paa den fattigere Befolknings Kaar.

---

## Indhold.



---

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

---

**Kjøbenhavn.**

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.